

● »Dober dan, oprostite, ste bili tudi vi na oddaji Mi med seboj?«

● »Sem!« sva bila deležna nezaupljivega pogleda.

● »Midva sva od Javne tribune, bi nama morda lahko povedali...«

● Naprej nisva prišla, kajti možaka že ni bilo več. Samo odločni »NE« sva še slišala...

● Potem sta prišli mimo dve tovarišici.

● »Dober dan, bi lahko povedali...«

● »A ne, jaz pa ne bom nič povedala...« In sva že drugič dobila košarico.

● Tudi v tretje ni šlo rado, kljub pogovoru. Toda obupala nisva.

● »Seveda sem bil na oddaji,« se nama je vendarle nasmehnila sreča, ko sva vstopila v vratarnico. Tudi na druga vprašanja je mož prav rad in izčrpno odgovoril. Saj ne, da bi podcenjevali vratarje, toda tovariš je povedal nekaj hudo pametnih in videlo se je, da mu problematika v zvezi z ustanavljanjem TOZD ter ustavnimi dopolnili ni tuja, kakor tudi ne problemi, ki so jih načeli nekateri razpravljalci na tribuni. Bila sva skoraj v zadregi.

Pa se je Rado Kukovec predstavil in za drege je bilo konec, kajti izvedela sva, da se pogovarjava pravzaprav z vodjo splošnih služb.

malo angažirali in tudi premalo govorili. Sam sem nameraval sodelovati, vendar so nekateri govor zavlekli in tako nisem prišel na vrsto. Bilo pa je precej izjav, s katerimi se nisem strinjal. Prej bi se morali pogovoriti, ne pa, da bi se tu na oddaji prepirali, javna oddaja ni trenutek, primeren za brezplodno besedičenje. Potem je dejal, da tudi njega zanima, kaj nam bodo delavci povedali o sami oddaji. Po njegovem mnenju pač ni bila slaba in bi si takšne še želeli.

● Potem sva se zopet postavila pred menzo. Kdor se je že poskusil v avtostopu, ta bo že vedel, kako sva se počutila. Prihajali so mimo naju, vendar se za najine proseče poglede niso zmenili... Končno...

● Jelka Koser, montaža TV: »A kako je bilo? Ja, kar dobro, ni bilo dolgočasno.«

● »Pa kaj menite, bo od tega, da ste razpravljali o problemih, tudi kakšna korist?«

● »Eh, ne vem... Meni se zdi vse skupaj ista pesem. Saj vsi govorijo...«

● »Pa vi, ste tudi sodelovali v razpravi?«

● »Dajte no, sem premalo poučena o teh rečeh. Pa četudi bi, kaj bi pa pomagalo?«

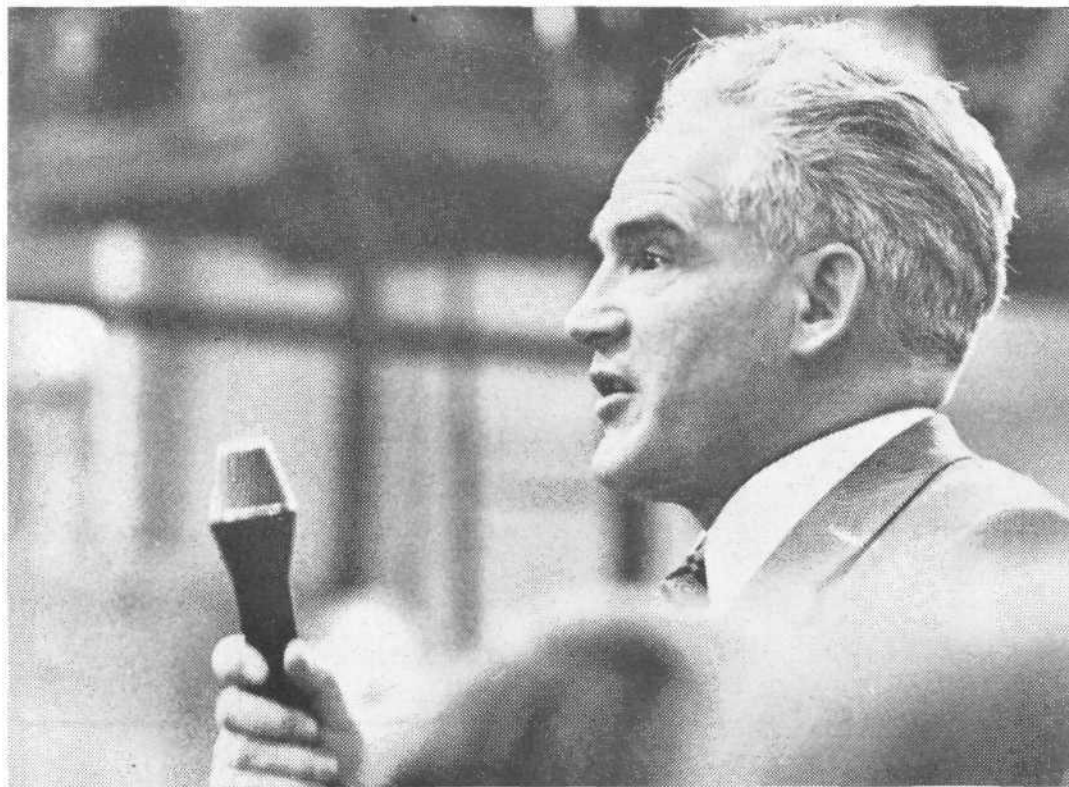
● Ne, tovarišica Koser se ni dala ugnati. Meni pač, da se ji kot delavki ne izplača preveč oglašati, ker jih »ta mali« vedno »faše«. Ni sicer vedela povedati vzroka za

● »Oddajo ste gledali po televiziji. Vam je kaj povedala, ste kaj novega izvedeli?«

● »To pa. Zdi se mi, da so te oddaje dobra zamisel. Tako vsaj problemi nekega kolektiva pridejo na svetlo, v javnost. Slabo pa je to, da vsi samo čakamo, kaj se bo zgodilo in molčimo. Tako seveda ne gre...«

● Tako, dovolj bo. Ne bova razmišljala, zakaj nama nekatere tovarišice, ki so sicer povedale nekaj besed, niso hotele povedati tudi svojih imen. Tudi s tem, zakaj naju je tovariš z brki tako osorno odpravil, si ne bova belila glave. Imajo pač razloge za to, pa naj bodo v sramežljivosti ali v čem drugem. Glavno je, da smo ugotovili, da so oddaje »Mi med seboj« našle svoj prostor in da so jih delavci lepo sprejeli. Kar pa zadeva očitke, češ da po oddaji ni opaziti nikakih sprememb — ustvarjalci in organizatorji tribun si pač ne delajo utvar, da bi s temi oddajami lahko preobračali svet. Dokler odnosi v nekem kolektivu niso urejeni, dokler obveščanje ni zadovoljivo, toliko časa bodo tudi besede na televizijskih tribunah izzvenevale v prazno, kljub vsej tehniki in aparaturam...

I. S.

Vinko Hafner

● »Vratar me je prosil, naj ga za nekaj minut zamenjam, ker je skočil na malico,« je pojasnil.

● Povedal je še, da so mu takšne oddaje všeč, tudi prejšnje je poslušal, čeprav je bila problematika drugačna in po njegovem mnenju tudi lažja. Oddaja ni izzvenela tako, kot bi morala, krivda za to pa leži predvsem v slabi pripravljenosti sodelujočih.

● »Prej bi se morali pogovoriti, da bi se problematika izkristalizirala. Tako pa so nekateri šele na oddaji sami izvedeli, zakaj sploh gre. Zdi se mi, da je bilo precej razburjanja in hude krvi prav zaradi neobveščnosti ljudi. Imamo tovarniško glasilo, imamo tudi druge možnosti, tako da tovarišu iz Sentjerneja ne bi bilo treba na oddaji spraševati, kam gre 200 milijonov, ki jih pogrešajo. Tudi kar zadeva Iskracomerco bi se lahko o marsičem informirali že prej, možnosti je dovolj. Sama razprava je potekala na preveč posplošenem nivoju, mnogi so se spuščali v nebitvene stvari. Tudi vodilni so se pre-

tolikšno opreznost, kljub temu pa bo še prišla na takšne oddaje, ker je vse skupaj prav hecno in zabavno...«

● Zopet nekaj neuspešnih poskusov in že je bila pri nama Nevenka Stokučar, zaposlena v TV montaži.

● »Razpravljali so o resničnih problemih in upam, da se bo sedaj vse to pokazalo tudi v praksi. Samo bojim se, da bo to zopet bob ob steno.«

● Kratko in jedrnat, ni kaj reči. Vsaj to...

● Na dvorišče je pripeljal kombi, šofer Janko Jakovčič se je skobacal iz kabine. Ni bil na oddaji, je pa razpravam zvesto sledil po televiziji. Vsekakor mu je žal, da ni bil prisoten, čeprav sam verjetno ne bi govoril.

● »Kmalu grem v penzijo, zato se za probleme v podjetju ne zanimam več toliko,« je pojasnil. Pa zakaj takšna resigniranost in malodušje? Slabe izkušnje, razočaranja?

● »Bil sem v ZK, pa sem izstopil. Po srcu sem še vedno isti, toda nisem mogel zdržati med ljudmi, ki jim je bila edina skrb le osebna korist. Delavcem večkrat očitajo, da je edino, kar jih zanima, denar. To je krivično. Rad bi vedel, koga to bolj zanima: tiste, ki se pulijo za dnevnicke in visoke plače ali delavca...«

Telesna kultura ne more ostati monopol

SEKCIJA za vzgojo in izobraževanje pri občinski konferenci SZDL Ljubljana Šiška je 20. 3. 1973 razpravljala o težah v zvezi z nekaterimi aktualnimi problemi telesne kulture v Sloveniji. Pozdravila in podprla je iniciativo SZDL, ki je dala pobudo za dogovarjanje na najširši osnovi o tistih aktualnih vprašanjih, ki so na področju telesne kulture prisotna že dolga leta. Predlagala je, naj bi v vseh večjih mestih Slovenije organizirali kolektive športnikov, ki bi lahko ob vsestranski pomoči usposobljenih vodstvenih in strokovnih kadrov razvijali svoje sposobnosti do najvišjih možnih dosežkov. Vrhunski šport je potreben, so poudarili udeleženci sestanka, saj spodbuja aktivno članstvo ter kaže kulturno stopnjo naroda doma in v svetu.

Spregovorili pa so tudi o vprašanju profesionalizma in lažnega amaterizma, ki ju lahko v vrstah naših športnikov vse pogosteje opažamo. Danes sredstva za tekmovalni šport ne zadoščajo in zato mnoge delovne organizacije vlagajo denar za dvig kvalitete in tudi za plačevanje profesionalcev — športnikov. Treba pa se je zavzemati, da bodo o teh sredstvih odločali delovni ljudje ne pa, da jih odtujujejo brez vednosti tistih, ki jih ustvarjajo.

Izobraževanje strokovnih kadrov ni dovolj sistematično, so poudarili na sekciji za vzgojo in izobraževanje, enako velja za pedagoške kadre za poučevanje telesne vzgoje v predšolskih in šolskih ustanovah. Tudi v naših delovnih organizacijah ni dovolj prizadevanj, da bi pridobili strokovnjake za svojo telesnokulturno, predvsem rekreativno dejavnost.

Predvsem pa, po mnenju udeležencev, telesna kultura ne more biti monopol tistih, ki se trenutno z njo ukvarjajo, temveč mora biti vključena v celotni samoupravni sistem. Z ustanovitvijo interesne skupnosti bodo dani pogoji za uspešno samoupravno organiziranost telesne kulture in za utrjevanje samoupravnih odnosov na tem področju. Bodoča telesnokulturna skupnost bo morala biti oblikovana tako, da bodo delovni ljudje, ki bodo dajali sredstva za uresničevanje nalog, tudi zares odločali o njih. Urediti pa je seveda treba tudi sistemsko ureditev plačevanja prispevkov telesnokulturni skupnosti ter za financiranje dejavnosti po načelu solidarnosti in sorazmernosti od osebnih dohodkov delavcev oziroma ekonomske moči vseh, ki se bodo vključili v to skupnost.